

УМНИЦИ

(Приказка)

На пазара въ града се срещнали трима души. Тѣ били отъ едно и сѣщо село. Всички ги считали за голѣми умници.

Разприказвали се умниците и решили да купятъ едно магаре, за да имъ занесе поупкитѣ. Прѣснали се тѣ изъ пазара и всѣки си мислѣлъ:

— Другаритѣ ми нѣматъ много пари, чакай азъ да накупя и напълня човала съ повече нѣща!

По обѣдъ тѣ се срещнали въ хана и трѣгнали изъ пазара. Купили едно магаре отъ единъ беденъ циганинъ. Купили го и го отвели въ хана. Започнали тѣ да товарятъ магарето, а товарътъ билъ голѣмъ. Животното едвамъ се държало на краката си.

Трѣгнали умниците за селото, а то било далече. Изъ пжта си говорѣли:

— Добре се сѣтихме, да не носимъ на грѣбъ товаритѣ. Като отидемъ въ селото, ще продадемъ магарето. Хемъ ще ни пренесе безъ пари нѣщата, хемъ ще спечелимъ нѣкой левъ.

Вървѣли тѣ по прашния пжтъ, вървѣли, приказвали си и се радвали че сж толкозъ много умни.

Магарето вървѣло предъ тѣхъ и едвамъ-едвамъ преплитало крака отъ тежкия товаръ, а тѣ го шибали да върви по-бързо.

По едно време тримата умници се изморили и спрѣли до единъ кладенецъ да починатъ, да похапнатъ и да пийнатъ студена водица. Седнали тѣ на тревата, извадили хлѣбъ и сирене отъ торбитѣ си, и започнали да ядатъ.

Единътъ отъ тѣхъ рекълъ:

— А бе, хайде да дадемъ на магарето да похапне нѣщо!

Вториятъ отговорилъ:

— То не е гладно, ами трѣбва да го напоимъ

Третиятъ отговорилъ:

— Нито едното, нито другото, ами най-напредъ трѣбва да си почине.

И тримата започнали да спорятъ, що да дадатъ на магарето най-напредъ. Толкова много се увлѣкли въ своя споръ, че не забелязали, кога се стъмнило.